

■ на вимогу часу

Прозорі закупівлі

У Національній академії ДПСУ відбулася розширена робоча нарада, на якій обговорювалися питання дотримання законності при проведенні конкурсних торгів на постачання замовниками товарів для потреб навчального закладу.

3
стор.

■ гість номера

В інтересах захисту кордону

Народний депутат Ірина Фріз належить до тієї когорти парламентарів, яким небайдужі проблеми українських прикордонників. Наочним підтвердженням цього є зареєстровані уже цього року три законопроекти, співавтором яких є Ірина Василівна.

6
стор.

■ кузня кадрів

Дистанційний вишкіл

Вітчизняне прикордонне відомство продовжує підвищувати якість підготовки кадрів, активно застосовуючи при цьому сучасні підходи. Так, цього року запроваджено пілотний проект із дистанційного навчання генералів і офіцерів Адміністрації Держприкордонслужби та регіональних управлінь.

7
стор.

Прикордонник України

№ 7 (5501)

19 лютого 2016 року

ЗАСНОВАНА У 1943 РОЦІ

ГАЗЕТА ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

України

4-5
стор.

Фортеця «Балу»

До річниці героїчної оборони Дебальцевського плацдарму

■ кордон за тиждень

Державний кордон України перетнуло **1,235 млн** осіб та **326 тис.** транспортних засобів

Затримано за незаконне перетинання кордону **180** осіб, зокрема, **2** незаконні мігранти

Вилучено **33** одиниці зброї, **153** боєприпаси та **70** г наркотичних речовин

Затримано товарів і вантажів, що незаконно переміщувалися через державний кордон, на **8,608 млн** гривень

коротко про головне

Пенсійний вік не підвищать

Міністр соціальної політики України Павло Розенко наголосив, що у Верховну Раду вже внесено урядовий законопроект щодо запровадження накопичувальної пенсійної системи, і КМУ наполягає на необхідності його прийняття. Водночас міністр зазначив, що дискусія стосовно цього питання ще триває і з МВФ, і з народними депутатами. – «МВФ вважає потрібним заходом запровадження накопичувального рівня пенсійного забезпечення, але, окрім цього, пропонує реформувати й солідарну систему, задля чого пропонується підвищити пенсійний вік, – розповів Павло Розенко. – Однак я вважаю (і це позиція, яку поділяють і Президент України, і Уряд), що на сьогодні підвищувати пенсійний вік категорично не можна. Поки в Україні не почне зростати якість, рівень і найголовніше – тривалість життя громадян, говорити про підвищення пенсійного віку неприпустимо».

Сергій ПОЛЩУК

Британський вектор співпраці

Міністр закордонних справ України Павло Клімкін провів переговори з Держсекретарем у закордонних справах Сполученого Королівства Великої Британії та Північної Ірландії Філіпом Хеммондом. Сторони обговорили розвиток ситуації на Донбасі, стан виконання Мінських домовленостей, відносини України та Великої Британії з ЄС, поглиблення двостороннього співробітництва, зокрема в рамках РБ ООН, а також графік політичних контактів. Дипломати приділили окрему увагу ситуації в окупованому Криму. Павло Клімкін подякував своєму британському колезі за послідовну позицію Великої Британії у відстоюванні територіальної цілісності України. Натомість Філіп Хеммонд анонсував свій візит в Україну найближчим часом.

Яна ШЕВЧУК

Відстрочку скасовано

Верховна Рада України ухвалила зміни до Закону «Про запобігання корупції», відповідно до яких електронна система подання та оприлюднення декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави, працюватиме вже 2016 року. За це рішення проголосувало 238 із 337 народних депутатів, зареєстрованих у сесійній залі. Нагадаємо, що в остаточному варіанті проекту закону про Держбюджет-2016 з'явилася поправка, згідно з якою перенесено на рік запровадження електронного декларування доходів чиновників. Вона викликала суттєве невдоволення в суспільстві. Крім того, електронне декларування – одна з ключових умов отримання Україною безвізового режиму з країнами Шенгенського договору.

Олена ТАЩИЛІНА

офіційно

Шефство відроджується

*Продовжуючи
усталені традиції
підтримки українцями
свого війства, Президент
України Петро
Порошенко підписав Указ
«Про шефську допомогу
військовим частинам
Збройних Сил України,
Національній гвардії
України та Державної
прикордонної служби
України».*

Ірина МАСТЕЛЬ

Документом передбачається, що в рамках шефства місцеві державні адміністрації допомогатимуть військовим частинам вирішувати соціально-побутові умови, сприятимуть у забезпеченні їх продовольством, паливно-мастильними матеріалами, матеріально-технічними засобами тощо. Однак сприяння місцевих органів влади означатиме не лише матеріальну частину. Шефство над воїнами передбачає також задоволення культурних і духовних потреб захисників Вітчизни. Чимала увага приділятиметься й підготовці молоді до виконання свого військового обов'язку. Для цього, зокрема, будуть створені координаційні ради, що займатимуться питаннями військово-патріотичного виховання.

«Кожна область, кожне місто, де розташовані наші славні військові частини, повинні пишатися цим. І якщо у нас є 25-та бригада – це слава Дніпропетровську. Якщо у нас є 95-та бригада – це слава Житомиру. Якщо у нас є 79-та бригада – це слава Миколаєву. Якщо є 80-та бригада – це слава Львову. Якщо у нас є 3-й полк спецназу – це слава Кіровограду. І так далі. Це – найкраща форма патріотичного

виховання молоді. Я буду пишатися, коли молодь носитиме символіку бригад та мріятиме потрапити туди і побачити, як живуть і підвищують бойову підготовку славні українські герої», – зазначив Петро Порошенко, під час засідання Ради регіонального розвитку.

Окрім того, Указом передбачено, що Міністерство оборони, Міністерство внутрішніх справ та Адміністрація Держприкордонслужби України мають щорічно доповідати про стан шефської допомоги від місцевих органів влади, а також надавати пропозиції щодо їх покращення.

Слід зазначити, що документ містить і перелік військових частин, над якими здійснюється шефство місцевими державними адміністраціями та органами місцевого самоврядування. Зокрема, що стосується органів Держприкордонслужби, він виглядає так:

- Вінницька область**
в/ч 2193 Могилів-Подільська районна державна адміністрація
- Донецька область**
в/ч 1472 Маріупольська міська рада (за згодою)
- в/ч 2382 Донецька обласна державна адміністрація
- в/ч 9937 Донецька обласна державна адміністрація

- Запорізька область**
в/ч 1491 Запорізька обласна державна адміністрація, Бердянська міська рада (за згодою)
- Луганська область**
в/ч 9938 Луганська обласна державна адміністрація
- Львівська область**
в/ч 1494 Львівська обласна рада (за згодою)
- в/ч 2418 Львівська та Трускавецька міські ради (за згодою)
- Миколаївська область**
в/ч 2161 Миколаївська обласна державна адміністрація
- Одеська область**
в/ч 1474 Ізмаїльська районна державна адміністрація
- в/ч 1485 Одеська обласна рада (за згодою)
- в/ч 1499 Ізмаїльська міська рада (за згодою)
- в/ч 2196 Котовська районна державна адміністрація
- в/ч 2197 Білгород-Дністровська районна державна адміністрація
- Сумська область**
в/ч 9953 Сумська обласна державна адміністрація
- Харківська область**
в/ч 9951 Харківська обласна рада (за згодою)
- Херсонська область**
в/ч 2161 Херсонська обласна державна адміністрація
- Хмельницька область**
в/ч 9960 Хмельницька міська рада (за згодою)
- Черкаська область**
в/ч 9930 Черкаська обласна державна адміністрація, Черкаська обласна рада (за згодою)
- Чернівецька область**
в/ч 2195 Чернівецька обласна державна адміністрація
- Чернігівська область**
в/ч 2253 Чернігівська обласна державна адміністрація

міжнародна підтримка

Американські технології посилять кордон

В Україну зі США прибуло унікальне обладнання, яке допоможе нашій країні взяти під щільний технічний контроль морські кордони. Про це офіційно заявили представники конгресу США та компанії-виробника.

Андрій КУЧЕРОВ

У свою чергу, у концерні «Укроборонпром», який є партнером проекту, повідомили, що мова йде не тільки про розміщення технічних засобів на українській землі: підприємства вітчизняного ВПК готові налагодити спільне зі Сполученими Штатами виробництво подібного обладнання в Україні.

«Державна прикордонна служба, маючи таку техніку, ефективніше контролюватиме кордони та отримає змогу формувати більш концентровано підрозділи для контролю за лінією кордону», – наголосив генеральний директор ДК «Укроборонпром» Роман Романов.

Він уточнив, що в прикордонній смузі вже навіть готові фундаменти для розгортання цих комплексів, відтак вони почнуть діяти «максимально швидко».

Одна з ініціаторів проекту, депутат Конгресу США Лоретта Санчес підкреслила, що обладнання в автоматичному режимі дозволить бачити будь-які пересування людей, транспортних засобів чи суден у прикордонній смузі та зведе до мінімуму людський фактор.

«У Конгресі США дуже багато тих, хто постійно працює та спостерігає за подіями в Україні, щоб забезпечити

посилення країни і подбати про те, аби агресивна поведінка президента Росії Володимира Путіна проти сусідів не залишалася безкарною», – наголосила Лоретта Санчес. За її словами, у Вашингтоні високо оцінюють можливість українських спеціалістів швидко адаптувати американські технології та розробляти на їх основі свої власні. Тому США робитимуть акцент на посиленні навчань і передачі досвіду та технологій Україні.

Роман Романов, коментуючи цю подію, наголосив, що співпраця зі США у цьому проекті передбачає не лише постачання готових систем, а й їх збирання в Україні на основі американських технологій. Виробничу складову забезпечуватимуть потужності «Укроборонпрому» у Хмельницькому, Тернополі та Києві.

Ігор Пастернак, засновник компанії AEROS (США), яка виготовляє системи контролю кордону, визнає, що підприємство вперше ділитиметься з іншими державами цією технологією. «Раніше ми ніколи не передавали свої технології. Але тут побачили не просто потенціал, ми побачили партнера. Я працював у багатьох країнах із більш відпрацьованою системою та у мирний час. Проте в Україні ми зустріли дійсно унікальний професійний рівень», – підсумував Пастернак. ■

■ на вимогу часу

Прозорі закупівлі

У Національній академії ДПСУ відбулася розширена робоча нарада, на якій обговорювалися питання дотримання законності при проведенні конкурсних торгів на постачання замовниками товарів для потреб навчального закладу. У заході взяв участь також військовий прокурор Хмельницького гарнізону підполковник юстиції Олексій Стражнік.

Володимир ЗАХАРЧУК

Звертаючись до присутніх, ректор академії полковник Олег Шинкарук довів інформацію про те, що в Україні нині активно впроваджується механізм проведення електронних державних закупівель у рамках пілотного проекту «Прозоро». Особливу увагу очільник навчального закладу звернув на прийнятий наприкінці минулого року Верховною Радою Закон України «Про публічні закупівлі». Адже саме ним передбачено створення конкурентного середовища у сфері державних закупівель, запобігання проявам корупції та розвиток добросовісної конкуренції.

З неабиякою зацікавленістю учасники наради заслухали виступ прокурора Хмельницького гарнізону підполковника юстиції

Олексія Стражніка. Він розповів про останні зміни в Кримінальному кодексі України, звернувши особливу увагу на посилення відповідальності за корупційні дії при здійсненні державних закупівель. Крім того, прокурор навіс низку факторів, які необхідно враховувати під час конкурсних торгів.

Старший юрисконсульт підполковник юстиції Руслан Мазуркевич у своєму виступі зазначив, що протягом минулого

року в країні органи прокуратури зареєстрували 585 кримінальних проваджень у сфері службової та професійної діяльності, пов'язаних із наданням публічних послуг. 336 із них стосуються безпосередньо неправомірної вигоди.

За результатами розширеної наради очільник прикордонної академії полковник Олег Шинкарук дав низку відповідних доручень керівникам структурних підрозділів вищу. ■

■ спільні навчання

Зміїний захищений надійно

Для забезпечення охорони морського кордону при можливому ускладненні обстановки навколо о. Зміїний вартіві державного рубежу разом із підрозділами ВМС ЗС України провели спільні навчання.

Андрій БЛОБОРОДЧЕНКО

У них взяли участь сили і засоби Одеського загону Морської охорони, корабельно-

катерний склад та авіація Військово-Морських сил України.

В умовах підвищеної бойової готовності, учасники навчань здійснили перевірку озброєння, якість зв'язку, відпрацювали злагодженість дій при маневрах та під час висадки десанту. Крім тренувань зі спільної оборони острова з моря, підрозділи багато уваги приділяли застосуванню елементів захисту від атак з повітря та протидії ворожому десанту.

Спільні навчання підтвердили високу готовність охоронців морських рубежів і підрозділів ВМС ЗС України до ефективних злагоджених дій при виконанні поставлених перед ними завдань. ■

■ вишкіл

По танках – вогонь!

Зважаючи на ситуацію, що склалася на сході країни, значно більше уваги стало приділятися набуттю прикордонниками практичних навичок володіння зброєю та військовою технікою.

Катерина СОРОКОПУД

Черговий курс з підготовки операторів протитанкового керованого ракетного комплексу (ПТРК) «Фагот» днями завершився у Навчальному центрі імені генерал-майора

Ігоря Момота. До навчання залучався персонал структурних підрозділів органів охорони державного кордону з усіх регіонів країни.

На базі навчального закладу під керівництвом викладачів циклу вогневої й тактичної підготовки – капітана Владислава Тараканова, лейтенанта Віталія Гриба та старшого прапорщика Олександра Гінтова – вояки навчалися готувати ПТРК «Фагот» до бойового застосування та практично відпрацьовували вправи на електронному тренажері. За час навчання кожен, у різних змодельованих ситуаціях здійснив майже 500 електронних пусків.

Склавши іспити та набувши необхідних навичок у застосуванні зазначеного виду зброї, «зелені кашкети» відбули у свої підрозділи. ■

■ гарячі будні

Кокаїнові цукерки і собака Баскін

У міжнародному аеропорту «Одеса» прикордонному собаці Баскіну не сподобався багаж пасажирки авіарейсу з Дубаїв. Пес подав знак інспектору-кінологу і «туристу» запросили для поглибленого огляду спільно з митниками. Як з'ясувалося, пасажир, настільки любив солодке, що «забув» серед цукерок у багажі 4,7 кілограма білої речовини в капсулах-контейнерах. За результатом експрес-аналізу це виявився кокаїн. За наявною інформацією наркотики призначалися для Азіатського ринку і кур'єр-невдаха прямував до Таїланду (м. Бангкок), але не зміг потрапити на свій рейс, тож змушений був повернутися в Україну. Імовірно, найближчими роками серед «ласощів» у його меню буде хіба що чифирь.

Оксана КРАМАРЕНКО

Квиток у рабство

Оперативники Харківського прикордонного загону викрили два канали торгівлі людьми. Спершу 10 лютого у пункті пропуску «Гоптівка» затримали росіянина, який намагався вивезти за межі нашої держави п'ять мешканок східних областей України. Іноземець планував залучити краль до надання сексуальних послуг на території Російської Федерації. Вже за кілька днів «зелені кашкети» виявили у тій же «Гоптівці» ще трьох українок – 29, 26 та 17 років. Дівчата відмовилися перетинати кордон, розповіли правоохоронцям, що їх намагалися доправити в Росію для використання в інтимному бізнесі та вказали на організатора «подорожі». Це дозволило співробітникам поліції затримати вербувальника у Дніпропетровську. Наразі стосовно сутенерів порушено кримінальні провадження за статтею 149 ККУ.

Андрій ДЕМЧЕНКО

Дрова з сюрпризом

У пункт пропуску «Тиса» Чопського загону в напрямку на виїзд з України прибула фура «Volvo» з угорськими номерами, завантажена буковими дровами. Після первинного огляду прикордонники запідозрили щось неладне і вивели вантажівку з загального потоку. Під час обшуку причепа фури вартіві рубежу в передній стінці виявили тайник, наповнений тютюновими виробами. Громадянин України намагався вивезти в Угорщину 2850 блоків цигарок різних марок. Куриво вилучено й передано працівникам митниці. Прийнято рішення про вилучення напівпричепа. Його попередня оцінка склала майже 600 тисяч гривень. Загалом контрабандисти втратили, за попередньою оцінкою митниці, понад три мільйони гривень.

Наталія ЄСЬКІНА

■ як це було

Лютий 2015 року. Міжнародна траса E50. Перехрестя Фацівка – Дебальцеве – Чернухіно – Нетішино. Сумнозвісний блокпост «Балу». Саме пекло протистояння з російським агресором. Наші хлопці тут з честю виконали поставлене завдання і лише після наказу в ніч з 17-го на 18-те лютого покинули вогневу м'ясорубку одними з останніх. Вісім воїнів-прикордонників зазнали поранень. Особовий склад оперативно-бойової прикордонної комендатури «Могилів-Подільський» втратив талановитого бойового командира, вірного побратима і золоту людину – старшого лейтенанта В'ячеслава Семенова. Героїзму й самовідданості наших бійців присвячується...

Володимир ПАТОЛА

Минув рік після дебальцевської трагедії. Ми бачимо непоодинокі спроби осмислити й проаналізувати ті буремні події. Генеральний штаб Збройних Сил України опублікував аналіз, підданий громадськості максимально прискіпливому розбору. Чимало інформації вийшло друком та в ефірі телеканалів. При цьому автори і офіційної, і альтернативної версії розвитку подій «забувають» згадати вартових рубежів. Можливо, вони не вважають це доцільним, оскільки наших хлопців було неспівмірно менше у порівнянні з представниками інших силових структур. Можливо – згадувати про них незручно.

Офіцер артилерійської розвідки з позивним «Арті Грін» на інформаційному ресурсі «Цензор.нет» зазначає, що Національна гвардія, незважаючи на бронетехніку, важке озброєння і, фактично, штат армійських підрозділів абсолютно не придатна для ведення загальновійськового бою. Їх готували для інших завдань, у них зовсім інша система управління. А що тоді можна сказати про півдесятка прикордонників, які, утримуючи ключову дорогу до штабу сектору «С», могли протиставити безперервним артилерійським обстрілам, щоденним танковим атакам і штурмовим діям піхоти лише ручний гранатомет чи легкий кулемет?

Прикордонний наряд спочатку у кількості восьми чоловік ніс службу на блокпосту «Балу», забезпечуючи пропуск людей і транспорту. Наприкінці січня 2015 року росіяни суттєво посилили спроби захопити Дебальцеве. Відтак цивільне населення уже не мало можливості пересуватися дорогою, й контролювати прикордонникам було нікого. Але наказ знімати наряд не надходив, тож на «зелених кашкетів» лягло завдання з оборони найважливого напрямку – дороги. Вогнем ворожої артилерії і танків було повністю знищено наземні укріплення (мішки з піском та бетонні блоки). Потужніше інженерне облаштування блокпоста на асфальті неможливо, обабіч – вогневі позиції просто будуть неефективними через відсутність секторів обстрілу та огляду. До найближчих сусідів – метрів 80 в один бік, стільки ж – в інший. Колеги-армійці могли прикрити героїв вогнем, якщо самі не відбивали в цей час спробу ворожого штурму, але про більш істотну допомогу за таких обставин не йшлося.

«Розпорядок дня» практично не змінювався. З дев'ятої години ранку починалася арпідготовка. Міномети, САУ, рідше – «Гради». Вже після одинадцятої починалися атаки бронетехніки против-

ника в супроводі піхоти. При цьому артилерійський обстріл не припинявся і лише при підході ворога впритул переносився на більш дальній рубіж. Нашим хлопцям, незахищеним практично нічим, доводилося зустрічати їх стрільською зброєю та ручними гранатометами. Неймовірно, але факт: 30 січня оборонці «Балу» захопили в полон екіпаж російського Т-72.

В умовах погані видимості панцирник в'їхав на територію блокпоста. Після невдалих пострілів з РПГ-7В, коли дистанція стала надто близькою, прикордонники разом із бійцями 128-ої гірсько-піхотної бригади ЗСУ почали закидати його ручними гранатами. Механік-водій спробував розвернутися, але злетів з дороги в кювет. Прикордонники, серед перших – Віталій Тининіка та Олег Венгер, кинулися до металевого монстра. Однак терористи не збиралися здаватися. Навідник спробував розвернути башту, щоби вести вогонь по наших бійцях, а командир вирішив відстрілюватися через люк з АКСУ. Проте вартові рубежі виявилися спритнішими. Застосувавши силу до командира і витягнувши його через люк, вони під загрозою знищення екіпажу ручними гранатами змусили вилізти з піднятими руками механіка-водія і навідника.

Тим часом ситуація ставала з кожним днем все гіршою. Вибув зі строю Віталій Тининіка. Незважаючи на бронезилет у нього влучило дев'ять осколків. Бійців намагалися змінювати через кожних 5-7 днів. Олег Вінницький та Олександр Степаніцький згадують, що для заміни передостаннього наряду їм необхідно було заїхати спочатку в штаб сектору та вийти на зв'язок, щоб на під'їзді машину не розстріляли свої.

Хлопцям довелося перейти до кругової оборони. Але вони трималися мужньо. Намагалися підбадьорювати один одного, не втрачали віри за будь-яких обставин, знаходили в собі сили жартувати. Так, Олег Венгер після захоплення екіпажу ворожого танка в перерві між обстрілами узяв до рук гітару та організував імпровізований концерт, чим підняв бойовий дух побратимів. Поранений в голову осколком міни капітан Вадим Свідзінський до приїзду карети швидкої допомоги проводив інструктаж особового складу. Віталій Тининіка навіть коли був серйозно поранений не дозволив товаришам нести себе до машини, щоби не сповільнювати руху групи і не піддавати життя товаришів небезпеці. Перемагаючи нестерпний біль, він самостійно пройшов найважчі у своєму житті сотні метрів. Побратими прикривали вогнем.

В'ячеслав Семенов завжди залишав найважчі завдання для себе і ніколи не посилав підлеглих, якщо міг зробити щось сам. Зв'язківець за

Фортеця «Балу»

спеціальністю, він особисто налагоджував пошкоджені вибухами комунікації. А його холоднокровність широко дивувала товаришів. Терористи дорого заплатили за життя офіцера. Ми ніколи не дізнаємося про точні втрати адептів «русского міра» (лік іде на сотні), утім жодного метра української землі не здано, жодної одиниці зброї не залишено ворогу, усі підлеглі В'ячеслава повернулися додому живими.

– Зі сторони Фацівки у нас стояли ваші хлопці, прикордонники, – згадує офіцер 128-ої бригади, командир блокпоста «Балу» Анатолій Шевченко. – Просто молодці. Ворожа піхота йшла посадками – бійці працювали підствольниками й автоматами. Їм не було навіть де сховатися. Стріляли у відкриття. Не боялися. Найважчим був бій 17-го числа, коли терористи атакували з чотирьох сторін. Але вистояли. Блокпост їм не здали.

– РПГ – це не вихід проти танка, – розповідає Олег Вінницький. – Щоби завдати бойовій машині якоїсь шкоди треба влучити в гусеницю, а з нашої позиції зробити це на прийнятній відстані було практично неможливо. Один їхній Т-72 крутився в полі. Ми стріляли і влучали, але заряди рикошетили від корпусу. При цьому екіпаж вів прицільний вогонь по наших позиціях. Осколочно-фугасним снарядом танк влучив у вхід до бльдажа бійців 128-ої. Хлопців присипало. Двічі цей танк заїжджав на блокпост. Після одного з попадань його башта почала гуляти, некерована екіпажем, але танк зумів прорватися до своїх позицій. Пізніше, прослуховуючи ворожий ефір, ми дізналися, що командир танка

поранений, навідник – убитий. Залишився лише механік-водій, який забезпечив поспішну втечу панцирника з поля бою.

Піхота ворога розгорталася за бронетехнікою досить професійно. Це, безумовно, були регулярні війська, а не «трактористи». У той же час в оборонців блокпоста виникало враження, що терористи дуже п'яні або одурманені наркотиками. Ішли в повний зріст, без спроб заховатися чи пригнутися. На вбитих майже завжди були кевларові каски, але штурмовики практично ніколи не носили бронезилетів.

«Балу» був для ворога наче кістка в горлі. Водночас чим менше часу залишалось до підписання Мінських угод, тим більше паніки чулося в голосі російського оперативного чергового через трофейну радіостанцію. Кремлівські куратори вимагали негайно взяти блокпост. Адже між «Балу» та штабом сектору залишалася єдина перешкода – блокпост «Хрест», який розміщувався практично на відстані вогневого контакту зі стрільською зброєю від ключового пункту управління.

Штаб сектору, звичайно, був пріоритетною цілью бойовиків. Але на шляху до нього наче нездоланна фортеця стояв «Балу». На початку лютого свої корективи внесла матінка-природа. Через відлигу товстий шар снігу практично повністю розтанув, перетворивши поля на болотяне місиво. Нашим бійцям доводилося вичерпувати з напіврозбитого ворожим снарядом бльдажа до двох тонн води (40 бідонів) кожного дня, але болото в полях за межами асфальтованих доріг суттєво сковувало та обмежувало дії ворожої бронетехніки.

Мапа обстановки на Дебальцевському плацдармі станом на 10–17 лютого 2015 року

На знімку: старший лейтенант В'ячеслав Семенов, який героїчно загинув, обороняючи від російських окупантів блокпост «Балу». До речі, плечена фізурка у вигляді ангела на його бронезицеті – подарунок від учнів Київської гімназії №315, який йому передали офіцери Інформаційного агентства ДПСУ під час роботи у зоні АТО.

Після кожної невдалої атаки в рядах терористів залишалося усе менше бажаючих спробувати щастя під час штурму. Вартові рубежів чули, як росіяни розстрілюють своїх. Було чути одиночні постріли з пістолета, потім із автомата. Можливо, терористи не поділили між собою «честь» і «можливість» першими штурмувати наші позиції, можливо – щось інше, але доходило до боїв між окремими угрупованнями за лінією фронту із застосуванням мінометів. Одночасно скупчення ворон над посадками, якими рухалися на штурм окупанти, яскраво свідчило, наскільки дорого обходиться кожна спроба оволодіти блокпостом. Але хіба ж росіяни колись рахувалися з людськими життями?

Про побутові умови говорити не доводиться. У хлопців залишилися два бліндажі – основний та ще один, зовсім крихітний, з-під розбитого осколками електрогенератора, викинутого за непотрібністю. Після прямого влучання міни в перекриття основного бліндажа, укріплення, на щастя, витримало. Хлопці відбулися легкою контузєю. Але брудні струмки талого снігу почали заливати єдине житло. Питна вода була, та використовувати її доводилося дуже ощадливо. Їжі у вигляді сухих пайків вистачало. От тільки можливості розігріти її чи хоч якось приготувати бойовики не давали постійною вогневою активністю.

В інтенсивних бойових діях десятків бійців наряду на «Балу» витратили практично весь резерв боезапасу ОБПК, розрахованого на 120 осіб. На щастя, патрони і гранати підвозили військовослужбовці 128-ої бригади, у яких з боекомплексом було простіше. В перші дні лютого хлопцям добре допомагав автоматичний станковий гранатомет. З його допомогою відлякували кочуючі мінометні розрахунки ворога та відбивали

атаки піхоти. Але коли російська артилерія повністю знищила інженерні споруди блокпоста – поставити АГС було ніде.

Вогневу міць наряду спробували посилити за допомогою ДШК, однак кулемет на станку був би легкою стаціонарною мішенню. «Кугуар» з ДШК на башті був обстріляний у перші ж дні і його з ризиком для життя насилу вдалося евакуювати на комендатуру. Крім того, вести вогонь, перебуваючи на висоті метра над землею під захистом лише легкої броні в умовах активності ворожих танків не було можливості. Єдине, що залишалось хлопцям, – використовувати легке стрілецьке озброєння та їхній останній козир – незламний бойовий дух.

Було б помилково говорити, що героїзм бійців – марний. Росіяни шляхом активних штурмових дій намагалися шантажувати керівництво нашої держави під час міжнародних переговорів, а після підписання Мінських домовленостей розраховували розвинути наступ. Тим часом із соляних шахт Артемівська фізично не встигали вивезти величезні запаси озброєння, а у Краматорську, за багато десятків кілометрів від Дебальцевого, цілком серйозно і небезпідставно готували укріплення для оборони міста та бомбосховища для цивільних. Однак планам окупанта не судилося здійснитися. Українські підрозділи, стікаючи кров'ю під нищівним вогнем ворожої артилерії, не здригнулися, не запанікували, не допустили дезорганізації чи втечі. Там, на Дебальцевському плацдармі, зламана впевненість в своїх силах російсько-терористичної нечесті, знищені резерви, накопичені для запланованого багатокілометрового наступу «русскаго міра». Наші хлопці зупинили його не числом, не вогневою потужністю, не новітніми технологіями, а лише своїм умінням і відвагою. ■

Скромний. Людський. Відважний

Найважче на блокпосту «Балу» дісталось останній зміні. Старший лейтенант В'ячеслав Семенов повинен був їхати у відпустку восьмого лютого, але прийняв рішення залишитися, щоби змінити побратимів. Він очолив наряд і вже дев'ятого лютого був на передовій. Воїнам доводилося стримувати атаки противника, у повний зріст поливати з кулемета без упору чи укриття, відбиватися ручними гранатами. Найстрашнішими були танки, які через неможливість виставити на позиції ПТРК нерідко заїжджали на блокпост. 17 лютого «Балу» атакували з чотирьох сторін, але В'ячеслав зі своїми підлеглими не здали позицій. Цього ж дня осколок снаряда ворожого танка обірвав життя офіцера. Ось як згадують героя побратими та рідні.

– Він був надзвичайно різносторонньою людиною, – розповідає вдова Тамара Семенова. – Цікавився і технікою, і риболовлю, і комп'ютерами, ремонтував телевізори, мав навіть патент на раціоналізаторські пропозиції в електроніці. Усе намагався робити своїми руками, але до будь-яких починань підходив продумано.

Надзвичайно порядний і надійний, – продовжує розповідь жінка. Коли ми одружилися, у мене вже були дві маленькі доньки. Протягом сімнадцяти років, які ми прожили разом, ставився до них так трепетно, як не кожен рідний батько. Дуже любив онуків. Проводив з нами увесь вільний час. Їздили на природу. Практично всі фотографії – це Славик, природа, і, звичайно, Альоша (онук). Грав на флейті. Любов до цього інструмента перейняла і донька.

Коли зателефонували з військомату – не дочікуючись повістки, почав збирати речі. Ставився до ситуації як людина, котра знає, що таке Військова присяга, що таке «треба» як справжній офіцер. Варіантів «не поїхати» в сім'ї навіть не обговорювалося.

Протягом п'яти місяців не було такого дня, щоб ми не спілкувалися. 16 лютого скинув СМС-ку: «Поки що все нормально». До того були повідомлення просто: «Усе нормально». Потім він зателефонував ввечері. Це був його останній дзвінок.

– Ми працювали разом на Жмеринській дільниці електропостачання (телекомплекс «Граніт») більше тринадцяти років – розповідає співробітник В'ячеслава Сергій Шклярчук. – Бригада складалася із двох людей. Виїжджали і зимою в –20°C, і літом в +30°C. За таких умов дуже важливо, щоби поруч знаходилася надійна людина. Саме таким пам'ятаю В'ячеслава. Із ним легко було працювати.

Він отримав вищу технічну освіту, швидко увійшов у курс справи, завоював довіру й повагу не лише колег, а й адміністрації. Не любив скаржитися. Якщо виникала проблема – намагався плановірно її вирішити. До мобілізації поставився з розумінням. Славик говорив: «Я офіцер запасу. Якщо не я, то хто? Ми всі поховаємося, поробимо собі інвалідність, а хто захищатиме Україну?». – У нього було почуття обов'язку. Він розумів: Батьківщина у небезпеці – комусь необхідно підставити своє плече.

17 лютого старший солдат Олександр Степанюк отримав поранення в ногу осколком того самого снаряда, що став фатальним для В'ячеслава. Олександра відкинуло вибуховою хвилею в бліндаж, контузило. Незважаючи на це, він знову вискочив з бліндажа і в повний зріст «дякував» з кулемета терористам, які встигли підійти на небезпечну відстань. Зараз хлопець підписав контракт і повернувся в зону АТО.

Про свого командира Сашко згадує з особливою теплотою: «Це тиха, спокійна і дуже серйозна людина. У підрозділі ніколи не було конфліктів. В'ячеслав Анатолійович умів знайти підхід до кожного. Швидко заслужив авторитет. Якщо сказав – так мало бути. Без будь-яких суперечок, питань чи зауважень. У бою поведився гідно. Ніколи не нервував. Єдине за що сварився, – щоби ми під час обстрілу не вилзали з бліндажів. «Саня не висовується, я тобі сказав! Я сам подивлюся!» Дуже хоробрий чоловік. Під час бою вибігав аж за мішки, розбиті бійниці, там залагав, відстрілювався. Як командир групи, зробив свою роботу на всі 100 відсотків і навіть набагато більше.

– При формуванні комендатури В'ячеслав одразу показав своєрідні лідерські якості, – розповідає підполковник Дмитро Губко, на той час – начальник «ОБПК Могилів-Подільський». – Це видно було по людях, як вони до нього тягнулися, як він з ними спілкувався. В зоні АТО повністю проявив себе як командир. Умів згуртувати колектив, розосередити людей як належить, поставити конкретні завдання, командувати і тримати особовий склад, не допускати правопорушень і протиправної діяльності. Часто згадував свою сім'ю. Дуже гордився тим, що потрапив саме у прикордонники. Його просто треба було бачити, коли Славик показував фотографії дружини й дітей. Буквально з'являлася сльозинка радості, вогник в очах. Людина знала, чому вона була разом з нами. Він хотів додому, але ще більше хотів, щоб його онук ріс у вільній Україні і ні від кого не залежав.

– При виїзді з Могилів-Подільського ми сиділи поруч. Їхали три доби і багато спілкувалися по дорозі, до речі, й про те, що коли повернемося додому – обов'язково будемо зустрічатися з хлопцями, підтримувати один одного. Зараз дотримуємося цього – збираємо колишніх бійців на наших нових місцях роботи, – розповідає старший солдат Олег Венгер. – Багато чого хотів би йому сказати. Він заслуговував жити більше за всіх нас, але Бог забирає найкращих... ■

■ гість номера

Голова підкомітету з питань безпеки державних інформаційних систем Комітету Верховної Ради України з питань національної безпеки і оборони Ірина Фріз належить до представників депутатського корпусу, яким небайдужі проблеми українських прикордонників. Наочним підтвердженням цього є зареєстровані уже нинішнього року три законопроекти, співавтором яких є Ірина Василівна. Те, що принесли такі зміни, парламентар пояснила журналістам нашої газети.

– Ірино Василівно, суттєва різниця у розмірах грошового забезпечення прикордонників і представників інших силових структур знижує мотивацію персоналу Служби. Які перспективи має, на Вашу думку, законодавча ініціатива з усунення цієї диспропорції? Чи підтримують її Ваші колеги з Парламенту?

– Я переконана, що питання буде вирішено. Втім, ключовою проблемою є узгодження компенсаторів у Державному бюджеті. Якщо ми хочемо підвищити видатки за будь-якою статтею, маємо спочатку запропонувати джерела фінансування на цю суму або визначити, які інші видатки будемо скорочувати та передавати кошти на ці статті. На жаль, сучасний стан економіки не дозволяє використовувати додаткові інструменти збільшення бюджетних доходів. Потрібно десь «різати». «Соціалка» чи охорона здоров'я виключаються. Це також не можуть бути видатки на інші силові структури, що беруть участь в АТО.

Я запропонувала три джерела: з Державного фонду регіонального розвитку, із бюджету МВС, що передбачений для фінансування спецпідрозділів КОРД, а також всі видатки, які були закладені на Національне агентство з питань підготовки та проведення в Україні чемпіонату Європи 2012 року з футболу.

Така пропозиція базувалася на тому, що чисельність КОРДу є абсолютно необґрунтованою та надлишковою для України. Так, на всю Францію загальна чисельність персоналу спецпідрозділів поліції становить 368 осіб. Для нашої країни 500 спецпризначенців було б цілком достатньо.

Утім, Кабмін з цією пропозицією не погодився. Я сказала: «Добре, я не наполягаю саме на таких компенсаторах – пропонуйте інші». Запропонований компромісний варіант був технічно надто складним і не дозволяв чітко визначити часові рамки з його виконання. Але ж вирішення питання грошового забезпечення не можна відкладати «на післязавтра»: годувати родини потрібно сьогодні. Отже, Кабмін має або підтримати запропоноване мною рішення,

Я збираюся тиснути на Уряд всіма можливими засобами для того, щоб прикордонники мали мотивацію якісно виконувати свої завдання із захисту державного кордону України.

або негайно запропонувати альтернативу, що має спрацювати вже в березні–квітні. Це принципове питання, і я збираюся тиснути на Уряд всіма можливими засобами для того, щоб прикордонники мали мотивацію якісно виконувати свої завдання із захисту державного кордону України.

– Ви є одним з авторів проекту щодо внесення змін до Кримінального кодексу, якими встановлюється окрема відповідальність за злочини проти військовослужбовців, зокрема і Державної прикордонної служби. Що можна очікувати від прийняття цього законопроекту?

– Ми пропонуємо посилити відповідальність за злочинні дії, спрямовані проти силовиків, які беруть участь в АТО у зв'язку з виконанням ними службових обов'язків, а також членів їхніх родин. У Кримінальному кодексі багато років існує стаття, що передбачає відповідальність за такі злочинні дії проти співробітників МВС. До анексії Криму і війни на Донбасі розширювати її дію на військовослужбовців та працівників інших структур не було сенсу. Втім, сьогодні ми маємо непоодинокі приклади залякування членів родин бійців АТО. І я вважаю за необхідне надати їм такий же правовий захист, як і працівникам МВС.

– Чи залишається, на Ваш погляд, актуальним проект «Європейський вал»? Наскільки реальним є його втілення у заявленому обсязі?

– Я переконана у необхідності максимального посилення інфраструктури державного кордону України. Оскільки ми стоїмо перед

далених ділянках, організація опорних пунктів для оборони кордону до моменту підходу підкріплення Збройних Сил та Нацгвардії. Отже, проект має пройти багато експертиз та обговорень, зокрема, і з нашими західними партнерами, аби не зарити в землю чергові мільйони гривень.

– Які проблеми допоможе вирішити ухвалення закону щодо забезпечення права постійного користування органами Держприкордонслужби земельними ділянками для інженерно-технічного облаштування та утримання державного кордону?

– Цей законопроект розроблено на виконання пунктів Плану заходів щодо інженерно-технічного облаштування українсько-російського державного кордону, території, прилеглих до районів проведення антитерористичної операції та Автономної Республіки Крим, затвердженого розпорядженням Кабінету Міністрів України у травні минулого року.

ідея позбавити військових, особливо у зоні проведення АТО, відомчих друкованих ЗМІ?

– Я об'єктивно оцінюю можливість Державного бюджету. Вони диктують нам необхідність обирати пріоритети. Отже якщо, скажімо, ставити на терези питання фінансування ЗМІ та вирівнювання грошового окладу військовослужбовців або закупівлю для них нової техніки чи засобів індивідуального захисту, рішення буде очевидним. Але я впевнена, що сьогодні ми можемо знайти певні компромісні рішення, наприклад, перехід лише на електронну версію ЗМІ, оптимізацію редакції у складі відомства тощо. Крім того, в нас працює Міністерство інформаційної політики, і я переконана, що його керівництво може надати допомогу, аби знайти оптимальний варіант у вирішенні цього питання.

– Неможливе мирне врегулювання на Донбасі без взяття під контроль всієї ділянки українсько-російського кордону. Чи зможе Держприкордонслужба при наявному забезпеченні виконати це завдання?

В інтересах захисту кордону

загрозами не тільки прямого військового вторгнення, а й протидії потокам нелегальних мігрантів, контрабанди, наркотрафіку та торгівлі людьми, наші кордони мають технічно відповідати цим викликам.

Він має вирішити проблему, яка полягає у тому, що на сьогодні жодним нормативно-правовим актом не визначено розмірів земельних ділянок, які надаються прикордонному відомству для будівництва та утримання інженерно-технічних споруд, огорож, прикордонних знаків, прикордонних просік, комунікацій та інших об'єктів прикордонної інфраструктури з метою забезпечення дотримання режиму державного кордону та прикордонного режиму.

Відповідно змінами до Земельного кодексу, Водного кодексу, Закону України «Про державний кордон України» пропонується визначити розміри земельних ділянок для будівництва та утримання такої інфраструктури завширшки не менше ніж 50 метрів, а також звільнити прикордонне відомство від відшкодування втрат сільськогосподарського та лісгосподарського виробництва.

Російська агресія не дозволяє більше тягнути з облаштуванням державного кордону. Тому ми маємо діяти рішуче.

– 31 січня нинішнього року набув чинності закон, за яким Держприкордонслужба має з часом припинити видання газети та журналу. Чи виваженою, на Вашу думку, була

– Кордон є однією з характерних ознак держави. Звичайно, мирне врегулювання на Донбасі неможливе без того, щоб відновити повний контроль над всією ділянкою державного рубежу з Росією. Це є однією з головних умов мирного врегулювання, на якій наполягає Президент України. Особисто я не вірю в те, що Росія найближчим часом буде виконувати Мінські домовленості. Це не та країна, якій можна довіряти. Ми це розуміємо, і саме тому для нас вкрай важливою є підтримка наших міжнародних партнерів. Але якщо бути далекоглядними, то слід підкреслити, що державний кордон з Російською Федерацією завжди буде пріоритетом у спрямуванні сил і засобів задля забезпечення максимально надійного його захисту та оборони.

Я перебуваю на постійному зв'язку з керівництвом відомства та готова підтримати ініціативи, спрямовані на позитивні зміни як у організаційно-технічному, так і в соціальному забезпеченні прикордонників та членів їхніх родин.

Підготували
Костянтин КРИМСЬКИЙ,
Ольга МІРОШНИЧЕНКО

■ кузня кадрів

Дистанційний вишкіл

Вітчизняне прикордонне відомство продовжує підвищувати якість підготовки кадрів, активно застосовуючи при цьому сучасні підходи. Так, нинішнього року запроваджено пілотний проект із дистанційного навчання генералів і офіцерів Адміністрації Держприкордонслужби та регіональних управлінь.

Володимир ФРАНЧИК

Начальник управління професійної підготовки персоналу Департаменту персоналу АДПСУ генерал-майор Артур Король підкреслив, що нині система прикордонної освіти розвивається на основі нових прогресивних концепцій, які базуються на новітніх науково-методичних розробках та інформаційно-комунікаційних технологіях. А ще декілька років тому таке поняття, як дистанційне навчання у переважній більшості слухачів асоціювалося не з чим іншим як із заочним навчанням.

Однак на сучасному етапі розвитку Служби дистанційне навчання вже довело свою практичність і затребуваність на всіх рівнях системи підготовки та підвищення кваліфікації особового складу відомства, – наголошує генерал-майор Артур Король.

Навчатися чи підвищувати власну кваліфікацію прикордонники можуть безпосередньо за місцем проходження служби. Все, що для цього потрібно, – комп'ютер і доступ до відомчої мережі Intranet. А з ними у підрозділах проблем не виникає. Такі умови навчання сприяють удосконаленню професійних навиків прикордонників, які з огляду на особливості професійної діяльності не завжди мають

можливість зробити це в навчальному закладі, з повним відривом від служби. Таким чином, дистанційна форма навчання створює благодатні умови для отримання військовослужбовцем якісної професійної освіти, або ж підвищення кваліфікації.

Провівши аналіз досвіду застосування дистанційного навчання в прикордонних відомствах країн Євросоюзу та НАТО, вітчизняні фахівці прикордонної служби зробили висновок, що цей процес зумовлений різноманіттям підходів, освітньої політики та

ної служби, за ініціативою Управління професійної підготовки персоналу Департаменту персоналу відомства 2016 року запроваджено пілотний проект із організації та проведення дистанційного навчання генералів і офіцерів Адміністрації Держприкордонслужби та регіональних управлінь.

Загалом це – інформаційна система, призначена для планування, проведення та управління всіма навчальними процесами. Серед можливостей дистанційного навчання генерал-майор Артур Король передусім

ного процесу та розробка навчального контенту.

У рамках блоку управління навчанням використовуються: управління компетенціями, автоматизоване формування навчальних матеріалів, управління профілями користувачів, управління доступом до навчальних матеріалів і тестів, документування діяльності користувачів, забезпечення технічної та методичної підтримки користувачів, формування звітів і аналіз процесу навчання.

Розроблений фахівцями Національної академії Держприкордонслужби України, навчальний контент включає набір інструментів, що вирішує широке коло завдань – від простих навчальних матеріалів до складних мультимедійних.

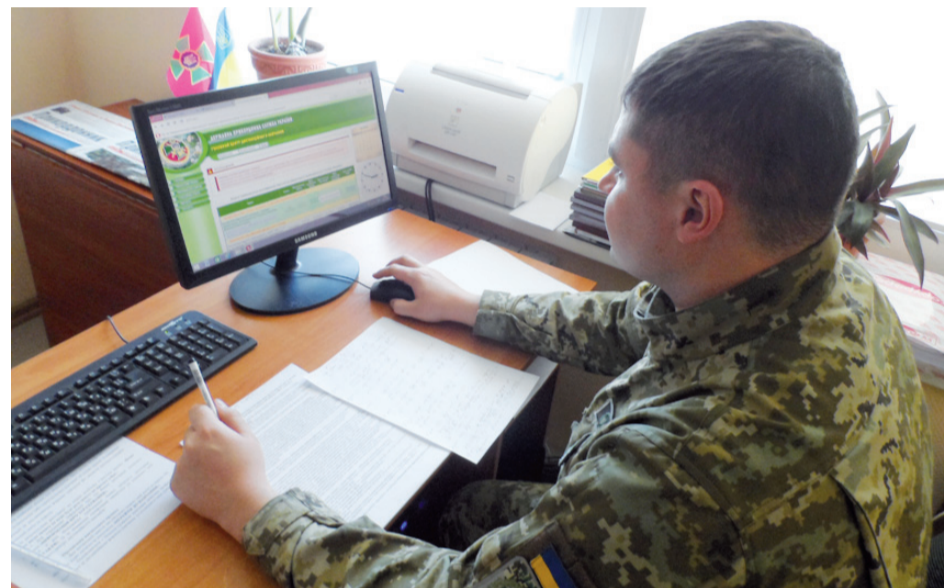
Основними напрямками тематики професійної підготовки офіцерського складу є:

- управлінська діяльність і керівництво;
- правові аспекти управлінської діяльності;
- психологічне забезпечення керівництва;
- структура, призначення, основні напрямки взаємодії органів і підрозділів силових структур, основні типи озброєння штатних підрозділів, їх бойові можливості;
- правова підготовка та тактична медицина.

Дистанційне навчання слухачі проходять самостійно, за умови надання їм необхідної методичної підтримки. Вони мають можливість спілкуватися зі своїми викладачами-координаторами за допомогою on-line форуму.

Для отримання необхідної додаткової інформації користувачам надається можливість застосовувати велику кількість додаткового матеріалу (навчальна література, документи, відеоматеріали тощо).

Хід навчального процесу в режимі реального часу контролюють представники управління професійної підготовки персоналу, Головного центру дистанційного навчання та посадовими особами підрозділів підготовки персоналу регіональних управлінь, а контроль успішності відбувається за допомогою тестування. ■

національних традицій, притаманних тій чи іншій державі. Тому пряме копіювання якоїсь конкретної моделі – неможливе. Водночас використання досвіду провідних закордонних навчальних центрів дозволило українським вартовим рубежу створити оптимальну модель дистанційного навчання, що задовольняє потреби наших військовослужбовців.

Враховуючи вимоги Президента України та Концепції розвитку Державної прикордон-

ної служби, за ініціативою Управління професійної підготовки персоналу Департаменту персоналу відомства 2016 року запроваджено пілотний проект із організації та проведення дистанційного навчання генералів і офіцерів Адміністрації Держприкордонслужби та регіональних управлінь.

Функціонал системи управління навчання, розроблений Головним центром дистанційного навчання в системі професійної підготовки, можна поділити на три основних напрями: управління навчанням, забезпечення взаємодії учасників навчаль-

■ діалог

Починаючи з осені минулого року, провідні українські експерти в сфері зв'язків з громадськістю спільно з викладачами Національної академії ім. Б. Хмельницького провели низку тренінгів із заступниками начальників відділів прикордонної служби по роботі з персоналом. Ключовим питанням занять було зміцнення позитивного іміджу прикордонних підрозділів серед місцевого населення.

Володимир СОЛЯР

Демократичний поступ нашого суспільства висуває й конкретні вимоги щодо реалізації принципів відкритості та прозорості в діяльності державних інституцій. Це сприяє, насамперед, зміцненню до них довіри з боку громадян. Цілком очевидно, що «високий градус» такої довіри – запорука ефективного функціонування державного сектору та його суб'єктів. Не є виключенням і Державна прикордонна служба України, органи та підрозділи якої для коректного виконання завдань потребують народної підтримки, а відповідно й підкріплення позитивного іміджу відомства.

PR для ВЛСів

Тож саме проблематику зміцнення іміджу «зелених кашкетів» представники Міжнародної організації з міграції поклали в основу четвертої фази проекту «Удосконалення управління діяльністю відділів прикордонної служби», реалізованому завдяки фінансовій підтримці Держдепартаменту США. Аби досягнути поставлених цілей до тренінгів було залучено кращих фахівців у сфері PR-технологій на теренах України – Андрія Куліша та Наталію Самолєвську. Перед тим як безпосередньо приступити до тренінгів, вони провели ґрунтовну роботу на різних ділянках держкордону, аби з'ясувати, яким чином,

власне, налагоджуються та підтримуються взаємини між прикордонниками та місцевими мешканцями. Тож, озброївшись багаторічним професійним досвідом і висновками від побаченого піарщики розробили та започаткували спеціальний тренінговий курс для підготовки офіцерів-прикордонників з питань зміцнення позитивного іміджу підпорядкованих підрозділів. Для його реалізації також було залучено тренерів-консультантів із числа викладачів Національної академії Держприкордонслужби, які вже здобули якісну теоретичну та практичну підготовку в сфері зв'язків з громадськістю. ■

У навчальних заходах взяли участь заступники начальників відділів прикордонної служби по роботі з персоналом Чопського, Мукачівського, Чернівцького, Мостиського та Львівського прикордонних загонів. Тематика тренінгів охоплювала важливі питання щодо інформування та покращення стосунків прикордонних підрозділів з місцевою владою, громадськими організаціями, духовенством, а також роботи з мешканцями прикордоння, особливо з молоддю.

Значний інтерес офіцерів викликали питання практичного використання унікальних можливостей медіа-комунікацій, інтернет-ресурсів, роботи з засобами масової інформації при реалізації принципів відкритості й прозорості в діяльності прикордонних підрозділів та зміцненні довіри населення до прикордонників.

Під час навчальних заходів панувала творча атмосфера. Використання викладачами методів інтерактивного навчання забезпечило активну дискусію. Офіцери по роботі з персоналом отримали досвід написання інформаційних повідомлень, бюлетеня новин відділу, надання коментарів для ЗМІ, створення та підтримки сторінки підрозділу в соціальних мережах, розробки сценаріїв «Дня відкритих дверей» тощо. Для фахівців ланки відділу прикордонної служби такий набутий досвід має величезне значення, адже довіра населення прикордоння – це незаперечний показник якості їхньої управлінської діяльності.

За результатами навчання офіцери-прикордонники отримали сертифікати про проходження курсу підвищення кваліфікації та вирушили у свої підрозділи з готовністю активно використовувати набуті знання на практиці. ■

■ О, спорт, ти – світ!

За крок до Ріо...

У столиці України відбувся XX Київський міжнародний турнір з боротьби. Після дворічної вимушеної перерви популярні змагання повернулися у розклад значимих світових спортивних подій лютого.

Андрій КУЧЕРОВ

Старожили турніру називають його малим чемпіонатом світу, адже він збирає найбільш титулованих та амбітних спортсменів-борців з провідних країн цього виду спорту. Нинішнього року в Київ прибуло 22 делегації держав з різних континентів. Для порівняння: офіційні змагання чемпіонату Європи збирають у середньому представників 30 країн.

2016 року українську землю відвідали борці з Ірану, Угорщини, Вірменії, Азербайджану, Венесуели, Великобританії, Гватемали, Іспанії, Бразилії, США, Ізраїлю, Алжиру та інших країн світу. Привітання учасникам турніру від імені Уряду зачитав міністр молоді та спорту Ігор Жданов. Серед почесних гостей – голова Комітету Верховної Ради з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту і туризму Артур Палатний, віце-президенти Національного олімпійського комітету Микола Томенко та Володимир Бринзак, президент Асоціації з греко-римської боротьби Олег Кравченко (до речі, колишній прикордонник) та президент Асоціації спортивної боротьби України Ельбрус Тедеєв.

Ювілейні змагання були присвячені видатним українським спортсменам і тренерам. Варто нагадати, що турнір засновано 1994 року першим президентом Асоціації спортивної боротьби України Борисом Савлоховим і проходив на честь одного з найвидатніших борців і тренерів минулого століття, нашого земляка – Володимира Синявського. Саме Володимирі Івановичу як унікальній особистості належить своєрідний борецький світовий рекорд, який неможливо перевершити – лише повторити: на першому в його житті чемпіонаті світу він, перебуваючи дебютантом змагань поклав на лопатки (!!!) всіх шістьох суперників, серед яких були переможці та призери попередніх світових першостей. Особливо шанувальники його таланту були в захваті від прийому «канарка» (переворот із захватом шиї з-під плеча), яким він досконало володів і вводив у психологічний ступор суперника, філігранно «викладаючи» його на килими проти опонента.

Перші змагання на честь Володимира Синявського, віддаючи шану легендарному

чемпіону, проводилися на його батьківщині – у Харкові. Але масштаб турніру став настільки неочікуваним, що наступного року він переїхав у столицю та отримав постійну прописку в Палаці спорту. Згадували спортсмени і Арама Васильовича Валтаряна, який виховав не одне покоління видатних спортсменів-чемпіонів і зміг розгледіти у звичайному слюсареві майбутню гордість країни – Володимира Синявського.

До речі, оновлені змагання відбувалися в зміненому форматі. Відтепер на столичних килимах виборуватимуть переможці не лише борці і борчині-вільники, а й представники греко-римського стилю. Таким чином, шанувальники цього виду спорту матимуть змогу спостерігати за поєдинками всіх трьох олімпійських стилів одночасно на чотирьох килимах. Серед тих, хто виходить на килим, легко вгадувалися українські «зірки» – Жан Беленюк, Валерій Андрійцев, Олександр Чернецький, Дімітрій Тімченко, Алдат Ібрагімов, Армен Варданян, Юлія Ткач, Аліна Махиня та Олександра Когут.

Особливо вболівали за представників спортивної команди прикордонного відомства – Армена Варданяна, Аліну Махиню та Олександру Когут. Наші спортсмени достойно виступили у своїх вагових категоріях, здобувши бажані перемоги та отримавши додатковий досвід і психологічну впевненість. Зокрема, Алдат Ібрагімов став переможцем у ваговій категорії до 86 кг, Аліна Махиня здобула перемогу у категорії до 69 кілограмів. «Срібло» українській команді у запеклій та майже рівній боротьбі здобув борець греко-римського стилю Армен Варданян. На жаль, прикра травма, отримана під час попередніх сутичок, не дала можливості поборотись за золоту медаль Олександрі Когут, яка автоматично отримала «срібло».

Для спортсменів цей рік особливий, адже він – олімпійський. Для всіх команд Київського турніру він став репетицією перед ліцензійними змаганнями, які відбуватимуться навесні і під час яких, власне, й будуть розіграні олімпійські путівки. «Ми прикладемо максимум зусиль, щоб здобути для України ліцензії на право участі в Олімпійських іграх. Будемо сподіватися, що спортсмени-прикордонники на високому рівні представлятимуть нашу країну цьогогоріч у Бразилії» – зазначив Голова спортивного комітету Державної прикордонної служби Микола Подоляк.

«Участь у таких змаганнях – мрія, до якої спортсмен іде роками через виснажливі тренування, травми, біль поразок і психологічну загартованість» – висловив загальну думку переможця Київського турніру у ваговій категорії до 69 кілограмів Аліна Махиня.

■ Від щирого серця!

Колектив Луганського прикордонного загону щиро і сердечно вітає свого командира, начальника прикордонного загону полковника **АНДРУЩЕНКА Євгена Юрійовича** з Днем народження!

Щиро бажаємо Вам усього найкращого! Хай буде здоров'я міцним, додадуться сили для розвитку загону і завжди панує душевна гармонія. Залишайтеся такою ж справедливою і мудрою людиною! Неможливо оцінити Ваш величезний щоденний внесок на благо захисту рубежів Вітчизни, і ми це дуже цінуємо. Бажаємо завжди бути щасливим, успішним і коханим! Пишаємося Вами!

■ волонтерство

Обід для переможців

Харків, де ще відносно недавно проходили проросійські мітинги, а радикали з Росії захоплювали будівлю ОДА, тепер перетворився на місто, яке активно підтримує українську армію. Саме тут більше, ніж деінде активізувався волонтерський рух. Вже понад півроку тамтешні дівчата готують бійцям обіди.

Оксана ІВАНЕЦЬ

Українські жінки різного віку й професій прийшли до старого приміщення в самому серці міста, аби відправити нашим захисникам смаколиків. Серед студентів, офісних працівників, бухгалтерів, домогосподарок є й прикордонники Харківського загону Ганна Гімпелевич.

Того вечора дівчата фасували гречаний суп і борщ, а ще – живильний перекус у вигляді фініків (10 кг) та арахісу (25 кг). Пояснюють, що така енергетична суміш є незамінною, наприклад, у розвідці. Волонтерська група «Обід для переможця» за рік свого існування традиційні домашні страви призвичаїлася фасувати у сухому вигляді. Солдатам у бліндажах кулінарні заготовки необхідно лише кип'ятити.

За рік, розповідають харківські господині, вони створили справжній бренд – «Обід для переможця». Самотужки розробили власне військове меню – сушені борщі, супи, макарони, куліш, приправи, трави, батончики та джеми, а ще – фірмові наліпки й авторські етикетки з жартами – примовками. Бійці ж на знак вдячності за домашні страви не перестають висилати світлини та

колегі та друзі щиро вітають з Днем народження помічника начальника загону – начальника прес-служби Луцького прикордонного загону підполковника **ЛИЧКОВСЬКОГО Олега Станіславовича!**

Нехай завжди в житті Вас супроводжує удача, постійно зігриває тепло людської вдячності, а будні й свята наповнюються радістю! Бажаємо міцного здоров'я, благополуччя, сімейних гараздів і успіхів у повсякденних справах!

Хай ладиться скрізь: на роботі, в родині, Щоб радісний настрій у серці не згас, Все світле і гарне, що треба людині, Нехай неодмінно прямує до Вас!

компліменти. Останнім, до речі, дівчата відвели в приміщенні цілу кухонну стіну.

Тут у кожного свої обов'язки – ті, хто має «диво цивілізації» – електричні сушарки для моркви, буряків, капусти й цибулі для перших справ. Ті, хто має більше вільного часу, ліплять вареники, печуть пироги, млинці – збираються пару днів на місяць наприкінці тижня у когось на кухні, а вже готові страви передають через волонтерів на фронт. Пригадують і кулінарні секрети пращурів – наприклад, щоб довше зберегти вареники, відварюють їх, а потім заливають в ємностях розтопленим смальцем. А жіночка на ім'я Оксана збирає влітку трави, сушить їх та робить хлопцям ароматні протизастудні та тонізуючі чаї.

З кожним місяцем учасників волонтерської групи стає все більше – спрацює принцип шести рукою стискає – приєднуються знайомі й родичі, небайдужі знаходять їх через соціальні мережі.

З продуктами дівчатам допомагають всі, хто бажає, – підприємці, фермери, мешканці міста та області, які докуповують продукти за власні кошти або приносять овочі зі свого городу. Фірма «Майстер-Пак», яка займається фасувальною продукцією, допомогла групі з пакетами та фасувальними паяльниками.

На питання, навіщо це потрібно дівчатам – витратити вільний час, гроші, я отримала відповідь: «Хлопці там, на передовій, теж витрачають свій час, а іноді й життя. І тільки так, у згуртованості, ми переможемо. Обов'язково переможемо!».

За рік своєї роботи «Обід для переможця» відправив на фронт близько 2800 л українського борщу, 200 л розсолу, 500 л кулешу, 16 л вітамінної суміші, 250 шт. енергетичних батончиків, більше 10 кг сала з часником, понад 4 тисячі штук пирогів та іншої смачної випічки.

Засновник:
Адміністрація
Державної
прикордонної
служби України

Видається
з липня 1943 року

Прикордонник
України

Свідоцтво про реєстрацію:
КВ № 8071 (28.10.2003 р.)
Передплатний індекс:
61023

Головний редактор
Костянтин ПЯСЕЦЬКИЙ

Заступник
головного редактора
Андрій ГЕРАСИМКІВ

Черговий по номеру
Володимир ПАТОЛА

Тижневик надруковано у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф»
Адреса: м. Київ, вул. М. Вовчка, 12/14. Тел.: 581-68-15

Замовлення: 45875
Наклад: 5750 прим.

З питань розміщення реклами на шпальтах газети звертатися у відділ реклами та договірної роботи Інформагентства Держприкордонслужби України за тел.: (044) 566-43-30

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій, а рекламної інформації – рекламодавець. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету обов'язкове.

✉ Наша адреса:
02099, м. Київ,
вул. Ялтінська, 11

☎ Тел./факс:
566-43-30 (багатоканальний)
239-85-73, 239-85-77

✉ E-mail: redactor@dpsu.gov.ua
kordo@ukr.net